

Άρθρο του Θανάση Διαβολάκη στην Εργατική Αλληλεγγύη 1133

Στα έξι χρόνια από την εκδήλωση της δομικής καπιταλιστικής κρίσης και στα τέσσερα από την εφαρμογή των μνημονίων, η συζήτηση στο κίνημα, στην αριστερά και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ για το πώς συνεχίζουμε έχει ανάψει. Σε αυτή τη συζήτηση, που διεξάγεται μέσα στη φωτιά του κινήματος, καταθέτω μερικές σκέψεις.

Βάση για τη στρατηγική απάντηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στη συγκυρία αποτελεί η εκτίμησή μας για το δομικό χαρακτήρα της τρέχουσας κρίσης του καπιταλισμού, που θέτει για το σύστημα αυτό υπαρκτό ερώτημα. Η απάντηση του κεφαλαίου στην κρίση είναι η ολομέτωπη επίθεση στην εργασία, η διάλυση όλων των προηγούμενων κατακτήσεών της, η οικονομική και κοινωνική καταστροφή, η επιστροφή σε εργασιακές και κοινωνικές συνθήκες των αρχών του προηγούμενου αιώνα, το πισωγύρισμα της ιστορίας.

Η απάντηση της εργασίας δεν μπορεί να είναι άλλη από την επίθεση στο κεφάλαιο, την ενεργητική υπεράσπιση των κατακτήσεων, το άνοιγμα του δρόμου για την ανατροπή του καπιταλισμού, το προχώρημα της ιστορίας. Το βάθος της κρίσης δεν αφήνει περιθώρια να περιμένει κανείς ότι η διέξοδος από αυτήν μπορεί να είναι ένας νέος συμβιβασμός μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας, όπου οι εργαζόμενοι θα βγούν από τη λαίλαπα με τις λιγότερες δυνατές απώλειες. Η στρατηγική κατεύθυνση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής αναδεικνύεται έτσι στο μοναδικό ρεαλιστικό δρόμο, αν δεν θέλουμε να ζήσουμε για πολλά χρόνια φτωχοί και υποταγμένοι.

Η αντικαπιταλιστική αριστερά στην Ελλάδα πραγματοποίησε μια πολύ σημαντική τομή που στην εξέλιξή της μπορεί να δώσει στο κίνημα τη δυνατότητα να βάλει τη δική του σφραγίδα στις εξελίξεις. Η οργανωτική διάσταση αυτής της τομής είναι η δημιουργία του μετώπου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η πολιτική είναι η επεξεργασία και κατάθεση στο κίνημα του μεταβατικού, αντικαπιταλιστικού προγράμματος με βασικούς στόχους-πυλώνες τη διαγραφή του χρέους, την έξοδο από ευρώ-ΕΕ, τις κρατικοποιήσεις, τον

εργατικό έλεγχο. Ένα πρόγραμμα που αντιμετωπίζει τα βασικά προβλήματα του σήμερα ανοίγοντας δρόμους για το αύριο, που απαντά στη διάθεση μεγάλου τμήματος εργαζομένων να αλλάξουν ριζικά τα πράγματα, που δεν υπόσχεται μια ανέφικτη επιστροφή σε ένα ευτυχισμένο παρελθόν που έτσι κι αλλιώς δεν υπήρξε, αλλά δείχνει την αναγκαία σύγκρουση και ρήξη με το σύστημα, ως προϋπόθεση για την ανατροπή της κοινωνικής βαρβαρότητας που είναι ήδη εδώ. Αν τίθεται από κάποιες πλευρές ερώτημα για το αν αυτό το πρόγραμμα χρειάζεται αναθεώρηση ή «αναπροσαρμογή επί το ρεαλιστικότερον», η απάντηση πρέπει να είναι οπωσδήποτε «όχι».

Στρατηγική

Βασικό στοιχείο της τακτικής του κεφαλαίου και των πολιτικών εκπροσώπων του, για την ενσωμάτωση των αντιστάσεων των εργαζομένων και τη διαίωνιση της κυριαρχίας του, είναι ότι η δική του στρατηγική για το ξεπέρασμα της κρίσης είναι μονόδρομος, κάθε άλλη πρόταση που αμφισβητεί την κυριαρχία του είναι ανέφικτη. Οποιαδήποτε συζήτηση ή δική μας παραχώρηση σ' αυτή τη λογική θα οδηγήσει με ακρίβεια στην υποταγή και την ολοκληρωτική ήττα.

Η ανάγκη άμεσης ανακούφισης των εργαζομένων από τις συνέπειες των αντεργατικών πολιτικών, ανάγκη που οδηγεί μάζες εργαζομένων στην αναζήτηση «άμεσων λύσεων» κυβερνητικής εναλλαγής «για να γλυτώσουμε από τις κυβερνήσεις που μας έφεραν στην καταστροφή», δεν πρέπει να οδηγεί την αντικαπιταλιστική αριστερά στην πλήρη ή ολοκληρωτική παραδοχή ότι αυτά που λέει δεν γίνονται ή τουλάχιστον δεν μπορούν να γίνουν τώρα. Βάση των ρεφορμιστικών πολιτικών ήταν πάντα η άποψη ότι το κίνημα είναι πολύ αδύναμο για να καταφέρει να νικήσει, άρα πρέπει να συμβιβαστούμε με λιγότερα για να γλιτώσουμε από τα χειρότερα. Αυτή ακριβώς είναι η λογική όσων διεκδικούν σήμερα κυβερνητικές λύσεις «εθνικής σωτηρίας» (λες κι αυτό που κινδυνεύει σήμερα είναι το «έθνος μας»), για να εφαρμόσουν μια άλλη πολιτική χωρίς να πειράξουν τους βασικούς πυλώνες της σημερινής.

Τα πράγματα μπορούν να ειπωθούν και πολύ απλά: για μια στοιχειώδη και άμεση ανακούφιση των εργαζομένων σήμερα χρειάζονται λεφτά. Που θα βρεθούν αν δεν αρνηθούμε να πληρώσουμε το χρέος; Αν δεν κρατικοποιήσουμε τις τράπεζες; Αν δεν δραπετεύσουμε από τη φυλακή της ΕΕ; Αν δεν επιβάλλουμε εργατικό έλεγχο στην παραγωγή και στην κυκλοφορία του χρήματος; Που θα βρούμε τον πλούτο για να ζήσουμε καλύτερα, αν δεν βάλουμε χέρι στον τεράστιο πλούτο που συσσωρεύτηκε από την εκμετάλλευση των εργαζομένων; Πώς μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα χωρίς σύγκρουση, τι άλλο μπορεί να εξασφαλίσει τους

εργαζόμενους αν όχι οι ίδιοι και ένα ρωμαλέο εργατικό κίνημα που θα μπορεί να επιβάλλει τις δικές του λύσεις; Η λογική «αφού δεν έχουμε ισχυρό κίνημα, ας διεκδικήσουμε την κυβέρνηση», ούτε σε ανατροπή μπορεί να οδηγήσει αλλά ούτε και σε κυβέρνηση.

Το εργατικό κίνημα πέρασε και θα περάσει διάφορες φάσεις στην πάλη του ενάντια στις συνέπειες της κρίσης. Αν οι επαναστάτες χάσουν την εμπιστοσύνη τους σ' αυτό, τότε χάνεται και η αναγκαία επαναστατική γραμμή στη συγκυρία.

Η δουλειά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι να επιμείνει στην πολιτική αυτοτέλεια τη δική της και της πρότασής της, να κάνει το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα στόχο του κινήματος. Αυτό καθόλου δεν αποκλείει τις συμμαχίες και συμπορεύσεις με άλλες δυνάμεις, σε αυτή τη βάση όμως. Η επιμονή στην κατεύθυνση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και στο ρόλο του κινήματος για την πραγματοποίησή της, αυτή πρέπει να είναι η βάση για κάθε συζήτηση που πρέπει να κάνουμε για το πώς η πρόταση αυτή μπορεί να γίνει πράξη και πώς μπορεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να συμβάλλει σ' αυτό.

Θανάσης Διαβολάκης, μέλος ΠΣΟ ΑΝΤΑΡΣΥΑ

ergatiki.gr